

heen en weer als een koning
en ik roep jan kom daar af
ik ben bang
kom daar af
ge zijt zot en hij lacht en hij danst en hij springt op
en neer en op en neer en hij zegt
kom probeer
maar ik durf niet en ik denk
mij zwak tonen is mijn enige kans
en jan gaat op en neer en op en neer en heen en
weer en heen en weer en ik durf niet
kijken
ik doe mijn handen voor mijn ogen en ik roep jan
jan jan en hij komt naar mij en hij
staat vlak voor mij maar ik wist dat niet want ik
had mijn handen nog voor mijn ogen
en hij roept aaaaaah ik val brunoooo ik val en dan
begint hij luid te lachen
en dan gaan we weer helemaal naar beneden en we
komen op een open grasveld en
hij gooit iets naar me toe
iets dat een stukje ketting blijkt te zijn
het wordt bij elkaar gehouden door een metalen
plaatje en daarmee opgegardeerd tot
amulet en in dat plaatje is een mooie J gekrast
ik wring de ketting over mijn hand en ben een
armband rijker
jan houdt zijn rechterhand omhoog en om zijn
pols hangt net zo'n stukje met net zo'n
plaatje nu met een mooie B erin gekrast
hij neemt mijn hand en houdt zijn amulet tegen de
mijne
hij pakt mijn arm vast en ik pak zijn arm vast en
voel weer hoe mager hij is
hij haalt ergens uit zijn binnenste een tekst die hij
met verstikte stem opzegt terwijl hij
me al die tijd recht in het linkeroog kijkt

zo lang ge mijn beste vriend zijt
zo lang ik uw beste vriend mag zijn
blijft deze amulet zijn glans behouden

als de mijne zwart wordt weet ik
ge wilt niets meer van me weten
als ge de uwe ziet zwart worden weet gij:
ik gehoorzaam ik ga weg

als een van ons in gevaar verkeert
zal de amulet gaan gloeien
en de hand van de ander verschroeien
tot er hulp opdaagt

als het leven op het spel staat
doe de amulet dan af
die zal mij opzoeken
en ik kom naar u toe

gij doet hetzelfde
als mijn amulet u bereikt
luister en wacht op het teken
kom dan meteen

B van Bruno van Beer van Broeder van Blij
J van Jan van Jan Courage van Jan Kordaat van Jan
stavast van Jan zonder vrees van
Jan mijn vriend
en toen ik in mijn bed lag en ik kon niet slapen
dacht ik
jan is niet bang van het leven want jan houdt niet
van het leven
en ik keek naar de maan buiten die mooi vol was
en ik vroeg waarom waarom waarom
en toen ik wakker werd vroeg ik mij af
is jan gek
maar toen ik hem weer zag dacht ik
nee want alles was weer normaal
we speelden
we dansten we duwden en we stompten net als
anders
alles was vergeten en vergeven en hij was het beste
wat mij ooit was overkomen en het
leven ging weer zijn gewone gangetje

en dan was het zomer
en ik ging niet naar het kamp zoals altijd
want ik wilde bij jan zijn en jan haatte het kamp en
hij had daar geen geld voor
en ik dacht na over al de mooie dingen die ons te
wachten stonden
en alle avonturen die we zouden beleven en er was
een hele grote glimlach op mijn
gezicht en ik dacht
ik ben zo blij
ik ben zo blij dat ik ik ben en dat jan jan is
en ik wachtte op hem aan de fontein zoals altijd
maar
jan kwam niet
ik heb heel de dag gewacht
aan de fontein
alleen
en jan kwam niet
en de dag daarna ook niet
en daarna ook niet meer
en ik wist niet wat ik moest doen
en mijn mama wou helpen
we zouden samen naar de zee kunnen gaan en
zwemmen en ijsjes eten en
zullen we samen dit en zullen we samen dat
maar mama was jan niet en ik wilde niets

ik wilde jan
maar jan kwam niet
en ik liep door de straten van de stad op zoek naar jan
en ik ging naar alle plaatsen waar we ooit samen
geweest waren en ik was ziek van
verlangen
en dan ging ik alleen naar het bos en toen ik aan
het kasteel kwam ben ik helemaal
naar boven gegaan en ik kwam aan de muur en ik
klom erop en ik wilde springen
naar beneden
doodvallen
maar ik durfde niet en dan ging ik naar de rivier en

daar was een bootje en
ik roeide naar het midden van het meer
liet de zon schijnen en het bootje drijven en lag op
de bodem te luisteren naar mijn
groeïende lichaam
en ik dacht
lief klein pilletje pepermeut
ik wil nimmer worden greut
en ik vroeg mij af of ik zo jans sproeterige gezicht
van de hemel had weggewist maar
nee
helemaal niet
ik was net zo verdrietig als anders en nu ook nog
moe
alle energie was uit me weggevloeïd en de hele
lange weg naar huis lag nog voor me
dus ik ging aan de kant van de weg zitten en ik huilde
en ik kwam thuis en
in de krant stond
schoenmaker karl andersson was zo aan zijn zoon
gehecht dat hij hem mee wilde
nemen in de dood
en ik begrijp dat
en ik opende mijn dagboek en vulde een hele blad-
zijde met één enkele gedachte

ik mis u

en ik ging op mijn bed liggen en ik staaarde naar het
plafond
soms uren lang
en ik lag daar en vanuit het raam van de burens
hoorde ik muziek
iemand speelde piano en het was zo triest en het
was zo mooi en ik huilde weer
soms uren lang
en ik schreef brieven naar hem
brieven die nooit zouden aankomen want ik wist
niet waar hij was en ik schreef
waarom hebt ge niks gezegd
ge had toch iets kunnen zeggen
een postzegel dat kost toch niks
een woord
een paar woorden
allerlei leugens of één grote verschrikkelijke waar-
heid maar niks jan niks
denkt ge dat ik niet besta
dat ik geen gevoelens heb
waarom jan
waarom is alles zo'n geheim
en ge antwoordde natuurlijk niet want ik had ze
niet verstuurd
ik schreef ze gewoon om iets te doen en ik hoorde
uw stem
ik hoorde uw stem heel vaak maar als ik me
omdraaide waart ge er nooit
en ik schreef een gedicht en dat ging zo

Mijn hele ik is leeg
op een rode bloem na die begint te groeien
als ik u zie